4. Selv om den foreslåede støtte for høsten 1978 gennemsnitligt er en smule mindre end 1977-støtten (326 RE/ha i 1978 mod 335 RE/ha i 1977), vil den gennemsnitlige hektarindtægt (inklusive støtte) kunne blive 3 291 RE i 1978 mod 3 179 RE i 1977. Endvidere vil EUGFL's udgifter falde med 0,6 mio RE.

5. På baggrund af det ovenanførte godkender Udvalget forordningsforslaget.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. maj 1979.

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg
Fabrizia BADUEL GLORIOSO

Udtalelse om forslag til Rådets forordning om fastlæggelse af betingelserne for, at en person kan udfærdige en toldangivelse

Den tekst, som har været genstand for udtalelsen, er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 29 af 1. februar 1979, side 3.

A. UDTALELSENS JURIDISKE GRUNDLAG

Rådet besluttede den 2. februar 1979 i medfør af artikel 198 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, at høre Det økonomiske og sociale Udvalg om det nævnte emne.

B. DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALGS UDTALELSE

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 168. plenarforsamling, afholdt i Bruxelles den 22. og 23. maj 1979, sin udtalelse om det nævnte emne.

Udtalelsens ordlyd er følgende:

DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 198,

under henvisning til anmodning af 2. februar 1979 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om udtalelse,

under henvisning til beslutning truffet af præsidiet den 20. februar 1979 om at pålægge Afdelingen for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser at udarbejde udtalelse om forslaget,

under henvisning til udtalelse vedtaget af Afdelingen for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser på mødet den 25. april 1979,

under henvisning til mundtlig beretning aflagt af ordføreren, hr. Marvier, og

under henvisning til drøftelserne på den 168. plenarforsamling den 22. og 23. maj 1979, mødet den 22. maj 1979 –

énstemmigt

VEDTAGET FØLGENDE UDTALELSE:

I. Generelle bemærkninger

1.1. Udvalget skal først henvise til sin udtalelse af 17. juli 1974 som »forslag til Rådets direktiv om harmonisering af fremgangsmåder for varers overgang til fri omsætning«.

Det godkendte direktivforslaget under forbehold af en række særlige bemærkninger; men nu er der imidlertid gået næsten 5 år, uden at Rådet har truffet en afgørelse i sagen.

I forordningsforslaget (der er ikke mere tale om et direktivforslag) »om fastlæggelse af betingelserne for, at en person kan udfærdige en toldangivelse« gentages, dog

med tilføjelse af visse nærmere bestemmelser, den definition på en klarerer, som allerede er indeholdt i ovennævnte direktivforslag. Forordningsforslagets artikel 2 og 4 er således tilsammen identiske med direktivforslagets artikel 3.

Udvalget udtrykker overraskelse over, at et direktivforslag der i sin tid hævdedes at skulle imødekomme et presserende behov, kan blokeres så længe i Rådet. Udvalget bemærker ydermere, at man i begrundelsen for det nu forelagte forordningsforslag ikke kommer ind på disse omstændigheder og ikke forklarer, hvorfor det nu er nødvendigt i en forordning at gentage en del af et direktivs bestemmelser, så meget desto mere som en række af bestemmelserne i dette direktivforslag er blevet ændret i mellemtiden.

1.2. Udvalget godkendte i sin tid det omtalte direktivforslag og kan kun gentage sin tilslutning til, at der søges udarbejdet en EF-definition på en toldklarerer.

1.3. Da forordningsforslaget hviler på traktatens artikel 235, hvori kræves énstemmig tilslutning fra medlemsstaterne, må Udvalget imidlertid befrygte, at de meningsforskelle, der ligger til grund for blokeringen af direktivforslaget i Rådet, også vil medføre blokering af forordningsforslaget. Under alle omstændigheder bør der drages omsorg for, at direktivet og forordningen træder i kraft samtidig.

1.4. Udvalget påpeger desuden, at forordningen i juridisk henseende kun kan finde anvendelse på den egentlige toldangivelse. Ingen af reglerne og formaliteterne vedrørende de erklæringer om afgifter, statistiske oplysninger, valutakontrol osv., som almindeligvis er knyttet til import, kan være omfattet af forordningsforslaget, men forbliver et nationalt anliggende.

1.5. Det må derfor befrygtes, at forordningens bestemmelser ikke får den tilsigtede virkning, eftersom medlemsstaterne kan kræve opfyldelse af nationale formaliteter, som de selv frit kan fastsætte, og som ikke nødvendigvis svarer til den nye forordnings principper.

At sondre mellem varers overgang til fri omsætning efter EF-regler og varers overgang til forbrug, efter de nationale regler kan være nok så uproblematisk rent juridisk, men er i praksis kun muligt i undtagelsestilfælde. I langt de fleste tilfælde udføres formaliteterne på én gang, og det er naturligvis de mest restriktive regler, der vil være gældende.

Udvalget erkender, at de medlemsstater, der måtte vælge at benytte sådanne restriktive bestemmelser, kan retsforfølges for at lægge hindringer i vejen for de frie varebevægelser. Udvalget må imidlertid pege på lovgivningens utilstrækkelighed, når Domstolens intervention er nødvendig for at gennemføre lovgivningen i praksis til trods for, at denne hviler på et Rådsdirektiv og en Rådsforordning.

Selv om Udvalget godkender forordningsforslaget, tvivler den på, at forordningen i praksis kan afhjælpe de nuværende vanskeligheder.

2. Særlige bemærkninger

2.1. *Præambel*

Udvalget foreslår, at det i begrundelsen anførte princip (c), om at »enhver person med bopæl i Fællesskabet bør have adgang til at udfærdige toldangivelser (uanset i hvilken medlemsstat toldformaliteterne gennemføres)« udtrykkeligt medtages i forordningens præambel.

2.2. *Artikel 2*

Udvalget mener, at formuleringen »enhver person, som ... kan fremlægge den pågældende vare, samt alle dokumenter ...«, må opfattes som »enhver person, som i praksis og lovformeligt kan fremlægge ...«.

2.3. *Artikel 3*

Artikel 3 er forordningsforslagets væsentligste nyskabelse i forhold til direktivforslaget. Artiklen bør derfor være helt éntydig. Udvalget forstår, at artiklen skal gøre det muligt at udfærdige toldangivelse for samtlige toldordninger, selv om direktivet kun tog sigte på varers overgang til fri omsætning, og selv om forordning (EØF) nr. 222/77 om fællesskabsforsendelse, hvori allerede fastsættes, at enhver person med bopæl i Fællesskabet kan udfærdige en angivelse vedrørende fællesskabsforsendelse, i visse medlemsstater anvendes restriktivt på dette punkt. Udvalget finder det nødvendigt, at toldklarereren kan udfærdige toldangivelse inden for alle toldordninger, men påpeger dog, at forordningsforslaget i så fald bør forbedres.

Artikel 3, stk. 2, kan i den nuværende formulering udlægges således, at toldangivelser, der medfører et tilsagn, en bevilling osv., kun må udfærdiges i eget navn og for egen regning. Dette udelukker samtlige toldordninger med undtagelse af ordningerne om varers overgang til forbrug. Imidlertid frembyder kun det tilfælde, som der

refereres til i artikel 3, stk. 1, litra b), (angivelse i eget navn men for andres regning) i denne forbindelse visse risici. Udvalget foreslår derfor følgende tilføjet sidst i artikel 3, stk. 2:

»På de i denne forordning fastsatte betingelser kan også tredjemand udfærdige denne angivelse på vegne af og for regning af den person, i hvis navn bevillingen eller det krævede dokument er udfærdiget.«

2.4. *Artikel 3, stk. 3, 2. afsnit*

Udvalget erkender, at denne bestemmelse er nødvendig for toldmyndighederne, men er samtidig af den opfattelse, at kravet om, at klarereren bevisligt skal angive, i hvilken retlig egenskab han handler, i høj grad kan besværliggøre hans opgave. Forholdet mellem fuldmægtig og fuldmagtsgiver henhører de facto og de jure under national handelsret, eller såfremt toldforretningen indgår i en transportkontrakt, under de relevante internationale konventioner, i hvilke medlemsstaterne er kontraherende parter. I begge tilfælde påhviler bevisbedømmelsen således medlemsstaterne og ikke Kommissionen. For at undgå de vanskeligheder, som bevis for fuldmagtsbesiddelse kan medføre, behøver man blot at behandle en fuldmægtig, der ikke kan fremvise en fuldmagt, som en toldklarerer. Der er her tale om en bestemmelse af praktisk betydning, idet den fritager toldmyndighederne for at skulle foretage mere eller mindre komplicerede undersøgelser for at finde frem til den toldpligtige.

2.5. *Artikel 5*

Artikel 5 hjemler mulighed for at nægte personer ret til at angive varer for andres regning i hele EF.

Artiklen rejser i sin nuværende formulering to spørgsmål:

a) hvis dens bestemmelser skal kunne bruges i praksis, må der oprettes en form for kartotek, som det vil være vanskeligt at holde ajour,

b) det er ikke angivet, under hvilke myndigheders ansvarsområde spørgsmålet skal sortere. Kommissionen eller medlemsstaterne? Er der endvidere tale om overtrædelser af EF-lovgivningen eller den nationale lovgivning?

Indeholder den endelige forordning ikke klare svar på disse spørgsmål, må artikel 5 udgå.

2.6. *Artikel 6*

Under henvisning til sine mange tidligere udtalelser er Udvalget af den opfattelse, at man bør søge at begrænse antallet af såvel forordninger som kompetente udvalg. Det tilslutter sig derfor tanken om et »udvalg for almindelige toldforskrifter« på den betingelse, at dette ikke blot bliver føjet til rækken af eksisterende udvalg. Det bemærker desuden, at samtlige tekster vedrørende toldangivelse og toldbehandling så vidt muligt bør samles i én retsakt, uden at dette dog må sinke ikrafttrædelsen af hverken den foreliggende forordning eller af de øvrige forslag, som endnu ikke er endeligt vedtaget.

2.7. *Artikel 6, stk. 2*

Udvalget bemærker, at der her er tale om direktivet om fri omsætning, hvorom Rådet endnu ikke har truffet afgørelse, og at den tekst, Udvalget fremsatte udtalelse om i 1974, er blevet ændret på en række punkter, uden at Udvalget er blevet informeret herom.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. maj 1979.

Formand for
Det økonomiske og sociale Udvalg
Fabrizia BADUEL GLORIOSO